

dens formueanliggende for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder sådan gave eller anden fordel.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at der kan pålægges et kriminalretligt ansvar i tilfælde, hvor der ydes fordele af ikke økonomisk art, f.eks. tilsagn om personlige gentjenester.

Det afgørende efter bestemmelsen er, om den, der er adressat for fordelene, begår et pligtstridigt forhold ved at modtage fordelene. Bestemmelsens typiske anvendelsesområde vil være tilfælde, hvor en person, der er ansat eller på anden måde knyttet til en virksomhed, fra tredjemand modtager en fordel, og hvor fordelene er ydet for at få den pågældende til i strid med sine pligter over for hvervgiveren at foretage en handling på en bestemt måde. Såvel den, der yder mv. en sådan fordel (aktiv bestikkelse), som den, der modtager mv. fordelene (passiv bestikkelse), er omfattet af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XIV, kap. 4.3.1.

Til § 117

Bestemmelsen svarer til straffelovens § 304 a, der blev indsat ved lov nr. 553 af 24. juni 2005, og indsættes med henblik på, at forpligtelsen efter artikel 2, 3 og 4 i tillægsprotokollen til Europarådets strafferetskonvention om korruption også opfyldes for Grønlands vedkommende.

Stk. 1 indebærer, at der gives mulighed for at dømme den, som uberettiget yder, lover eller tilbyder nogen, der i henhold til grønlandsk, færøsk, dansk eller udenlandsk ret virker som voldgiftsdommer, en gave eller anden fordel for at formå den pågældende til at gøre eller undlade noget under udøvelsen af dette hverv.

Efter bestemmelsen kan ikke alene bestikkelse af en voldgiftsdommer, der udøver denne funktion i Grønland, på Færøerne eller i Danmark, dømmes. Også bestikkelse af en voldgiftsdommer, der udøver denne funktion i udlandet, vil således kunne dømmes. Gerningsindholdet er det samme som ved bestikkelse af en person i offentlig tjeneste, jf. § 38 (aktiv bestikkelse).

Stk. 2 indebærer, at der gives mulighed for at dømme den, som i henhold til grønlandsk, færøsk, dansk eller udenlandsk ret virker som voldgiftsdommer, og som under udøvelsen af dette hverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige en gave eller anden fordel. Gerningsindholdet svarer til § 48 om passiv bestikkelse. Dette indebærer bl.a., at uberettiget modtagelse af en gave eller anden fordel kan være krimi-

naliseret som passiv bestikkelse, selv om gaven eller fordelene ikke er givet med henblik på at få voldgiftsdommeren til at foretage eller undlade at foretage en handling, men f.eks. alene er givet som belønning for en allerede udført handling uden forudgående tilsagn herom.

Ikke enhver passiv bestikkelse af en voldgiftsdommer vil kunne forfølges kriminalretligt i Grønland, uanset hvor i verden og af hvem forholdet er begået. Det vil således kun være muligt kriminalretligt at forfølge voldgiftsdommere for passiv bestikkelse i det omfang, forholdet er undergivet grønlandsk jurisdiktion efter reglerne i kriminallovens §§ 4-8.

Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, s. 5296 f. og s. 5332.

Tredje del

Foranstaltningerne

Afsnit I

Almindelige bestemmelser om foranstaltninger

Kapitel 24

Valg og udmåling af foranstaltninger

Til § 118

Det følger af bestemmelsen, at retten, samtidig med at tiltalte findes skyldig, fastsætter en foranstaltning efter de i § 119, stk. 1 og 2, opregnede muligheder. Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 86, stk. 1.

Til § 119

I bestemmelsens *stk. 1* opregnes de almindelige foranstaltningsarter, som retten på grundlag af princippet i den foreslåede bestemmelse i § 121, stk. 1, kan vælge imellem ved valget og udmålingen af en foranstaltning. Det drejer sig således om de sanktioner, der indgår i den foreslåede »sanktionsstigemodel«, jf. nærmere betænkningens afsnit XV, kap. 2.4.5, og – som modstykke til de i stk. 2 nævnte foranstaltningsformer – kan betegnes som almindelige foranstaltninger.

I stk. 2 fastsættes, at retten som et alternativ til de i stk. 1 opregnede foranstaltningstyper kan vælge at træffe bestemmelse om særlige foranstaltninger over for unge eller psykisk syge eller idømme forvaring.

De foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 2 svarer i et vist omfang til bestemmelsen i kriminallovens § 85, men dog med den forskel, at de særlige foranstaltninger over for visse persongrupper er placeret i et selvstændigt stykke for at markere, at disse sanktionstyper